

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Elena Covalenco și Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui

Negru Alexandru Fiodor, născut la 09 octombrie 1984, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. P. Zadnipru, 8/1, ap. 39, cetățean al R. Moldova;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Instanța de fond din 06.09.2012 - pînă la 22.05.2013;

2. Curtea de Apel Chișinău din 18.06.2013 – pînă la 27.01.2014;

3. Curtea Supremă de Justiție din 18.03. - pînă la 21.05.2014.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 22 mai 2013, Negru Alexandru a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 1 an închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de 2 ani.

A fost admisă acțiunea civilă, fiind încasat de la Negru Alexandru în beneficiul lui Chetraru Alina, prejudiciul material în sumă de 8.700 lei, prejudiciul moral în sumă de 5.000 lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 400 lei, în total suma de 14.100 lei.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat în fapt că, Negru Alexandru la 21.05.2012, între orelor 08:00 și 17:00, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin deteriorarea lacătului de la ușă, a pătruns în apartamentul nr.99 din bd. Mircea cel Bătrîn 42/1, mun. Chișinău, de unde a sustras bunuri materiale în sumă totală de 8.700 lei, echivalentul a 435 unități convenționale, cauzându-i părții vătămate o daună considerabilă.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă de 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului declarat, s-a invocat greșita individualizare a pedepsei, or, inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor de violență, iar pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, nu și-a atins scopul, este

consumator de droguri, fiind la evidența medicului narcolog, nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii și nu a reparat prejudiciul cauzat victimei.

Prin urmare, pedeapsa penală cu suspendarea executării pedepsei, nu își va atinge scopul, existând riscul ca inculpatul să comită noi infracțiuni.

3.1. Inculpatul la fel a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că probele anexate nu au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, declarațiile martorilor care au indicat precum că inculpatul le-a vândut două telefoane mobile nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, nu a fost soluționat de către cine a fost săvârșită infracțiunea, i-a fost încălcat dreptul la ultimul cuvânt, nu a fost dovedit cine este proprietarul bunurilor sustrase, nu au fost prezentate actele, certificatele sau alte titluri ce confirmă dreptul de proprietate asupra bunurilor sustrase.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014 au fost respinse ca nefondate, apelurile declarate, cu menținerea fără modificări a sentinței.

4.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului Negru Alexandru în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal și în baza acestei legi precum și în baza art. 90 Cod penal, fiindu-i corect stabilită pedeapsa de 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia pe un termen de 2 ani.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, întru-totul s-a confirmat prin:

- Depozițiile părții vătămate Petrușca (Chetraru) A. (f.d. 122);
- Depozițiile martorilor Petrușca V. (f.d. 130), Vitneavscaia N. (f.d. 131), Dogari E. (f.d. 132);
- Procesul-verbal de cercetare la fața locului (f.d. 8-9);
- Proces-verbal de ridicare și examinare a obiectului (f.d. 33.-33, 44);
- Procesul-verbal de confruntare (f.d. 51-52).

Astfel, instanța de apel a conchis că, nu au fost stabilite temeiuri de a considera că de către partea vătămată și martori se urmărește scopul de incriminare pe nedrept al unei persoane nevinovate, cu atât mai mult că aceștia poartă răspundere penală pentru declarațiile făcute. Partea vătămată și martorii nu au revenit asupra declarațiilor date în faza de urmărire penală, susținându-le în ședința de judecată, pe când inculpatul a înaintat mai multe versiuni de apărare, infirmate prin probe concludente, pertinente, veridice și utile, ce în ansamblu coroborează și se completează. Potrivit declarațiilor făcute de aceștia o parte nu l-au cunoscut până la cazul dat și nu au avut careva relații cu inculpatul (partea vătămată Petrușca (Chetraru) Alina și martorul Petrușca Veaceslav), iar cealaltă parte l-au cunoscut până la cazul dat și s-au aflat în relații normale cu el (martorii Vitneavscaia Nina și Dogari Evghenii), partea apărării neprobând contrar, inculpatul susținând în timpul confruntării cu martorii Vitneavscaia Nina și Dogari Evghenii declarațiile acestora vis-a-vis de lipsa relațiilor ostile între ei. De asemenea lipsa actelor, certificatelor sau altor titluri ce ar confirmă dreptul de proprietate asupra bunurilor sustrase nu exonerează inculpatul de răspundere penală, partea vătămată pe întreg procesul penal enunțând bunurile sustrase și neschimbându-și declarațiile.

Totodată, instanța de apel, examinând materialele cauzei, a mai constatat că, inculpatul pe întreg procesul penal a fost asistat de un apărător, nu a fost suspus relexor tratamente (f.d. 55-56) și nu a necesitat serviciile unui interpret. Mai mult ca atât nici el și nici apărătorul acestuia nu au adus al cunoștința instanței despre o eventuală încălcare a drepturilor inculpatului și contrar celor afirmate în apel, acestuia i s-a oferit dreptul la ultimul cuvânt în timpul judecării cauzei de către instanța de fond.

4.2. Referitor la individualizarea pedepsei, instanța de apel a considerat-o echitabilă și a menționat că, instanța de fond a avut avantajul audierii părților, inclusiv a inculpatului și și-a făcut just concluzia de evaluare a gradului de degradare a lui și de categoria și mărimea pedepsei necesare pentru reeducare și corectare.

În raport cu criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, respectiv de gradul de pericol social crescut al faptei săvârșite de inculpat, modul cum a fost comisă, de datele și elementele ce caracterizează persoana inculpatului, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 an, a cărei executare a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani, este corect individualizată.

Nerecunoașterea vinovăției este un drept al inculpatului și nu poate fi reținut în detrimentul acestuia, deci, afirmația din apelul procurorului *"prin prisma nerecunoașterii vinovăției, instanța de apel urmează să stabilească inculpatului Negru Alexandru o pedeapsă mai aspră"*, este nefondată, în caz contrar s-ar aduce atingere drepturilor inculpatului în sensul art. 6 CEDO.

Instanța de apel a mai statuat că, inculpatului nu-i poate fi stabilită pedeapsa mai aspră doar pentru singurul fapt că nu a restituit paguba pricinuită prin infracțiune părții vătămate, deoarece această circumstanță nu poate fi apreciată că agravantă, or, ea nu se enumera exhaustiv la art. 77 Cod penal.

Potrivit art. 110 Cod de Procedură Penală, antecedentele penale generează consecințe de drept nefavorabile pentru persoană până la momentul stingerii antecedentelor penale.

La (f.d. 141) este anexată înștiințarea din care rezultă că Negru A. și-a ispășit pedeapsa stabilită anterior, deci, antecedentul penal s-a stins odată cu executarea muncii neremunerate în folosul comunității.

Prin urmare, nu poate fi admisă afirmația de stabilire a unei pedepsei mai aspre în baza existenței a antecedentelor penale care sunt stinse.

4.3. Referitor la soluționarea acțiunii civile, instanța de apel a stabilit că prima instanță corect a soluționat acțiunea civilă, neconstatându-se temeuri și motive de casare a sentinței în această parte.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, contestă cu recurs ordinar decizia instanței de apel în latura stabilirii pedepsei și solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsa cu excluderea art. 90 Cod penal.

În acest aspect, recurentul a invocat că, în cadrul instanței de apel, examinarea cauzei penale s-a petrecut în lipsa inculpatului, acesta prin încheierea din 16.12.2013 a fost anunțat în căutare, iar pedeapsa cu suspendarea condiționată stabilită inculpatului, de către instanța de fond și ulterior menținută de instanța de apel, nu va putea fi pusă în aplicare deoarece au fost încălcate prevederile art.281 alin. (2), (3) Cod de executare.

Astfel, în opinia procurorului, instanțele de fond și apel nu au ținut cont în deplină măsură de explicațiile pct. 3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 16 din 31.05.2004 "Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării

pedepsei penale", or, instanțele n-au îndeplinit consecutivitatea și ordinea de individualizare a pedepsei.

Prin urmare, procurorul făcînd trimitere la decizia similară a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție 1ra-1011/2013 din 17.12.2013, în cauza penală privindu-l pe Stîngaci D., consideră că instanța de recurs este în drept să excludă prevederile art. 90 Cod penal, din pedeapsa aplicată inculpatului, nefiind considerat faptul că prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

6.1. Conform art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal constată că, textul recursului înaintat de procuror nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiului stipulat în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

6.2. Potrivit textului recursului, recurentul este de acord cu circumstanțele de fapt stabilite, însă, critică hotărîrea instanței de apel sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate, însă, nu aduce argumente concrete în raport cu temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct.10) CPP.

În acest context, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs judecă cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Această dispoziție legală definește natura juridică a recursului ca fiind o cale de atac devolutivă de drept.

De aici rezultă că, în cazul în care recursul nu este motivat, instanța de recurs se află în imposibilitate de a judeca cauza în sensul agravării situației condamnatului, dat fiind că lipsește obiectul judecării respective. Concomitent, avînd obligația de a judeca recursul în conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) CPP, instanța poate lua în considerație, din oficiu, temeiurile prevăzute de art. 427 CPP, dar cu condiția să nu înrăutățească situația inculpatului.

Instanța de recurs nu poate, din oficiu, să evalueze alte temeiuri în drept ale cazului de casare, decît cele invocate de recurent cu referire la textul de lege citat, cu excepția cînd, prin soluție, nu se agravează situația părții împotriva căreia este declarat recursul.

Astfel, în ipoteza în care recurentul și-a motivat recursul fără a indica temeiul de casare prevăzut în art. 427 Cod de procedură penală, neexistînd o sancțiune procesuală pentru omisiunea arătată, instanța de recurs va analiza criticile recursului fără a influența hotărîrea în defavoarea condamnatului.

6.3. Așa fiind, Colegiul penal reține că, la stabilirea pedepsei inculpatului **Negru Alexandru**, instanța de apel a ținut pe deplin cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, luînd în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, motivul acesteia, personalitatea celui vinovat, care cu toate că anterior a mai fost condamnat, nu are antecedente penale, că infracțiunea imputată inculpatului este mai puțin gravă (art.

16 alin. (3) Cod penal), se caracterizează negativ, circumstanțe care în final au permis aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța de recurs, respinge argumentele recurentului, precum că pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond și ulterior menținută de către instanța de apel nu va putea fi pusă în aplicare deoarece au fost încălcate prevederile art. 281 Cod de executare, or, procedura de executare a hotărârilor judecătorești îi revine biroului de probațiune, acesta la rîndul său întreprinzînd măsuri în corespundere cu Codul de executare.

Avînd în vedere atît principiul prevăzut în art. 4 Cod penal – umanismul legii penale, cît și al art. 61 alin. (2) Cod penal – pedeapsa penală are drept scop corectarea inculpatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovaților, Colegiul penal ajunge la concluzia că instanța de apel i-a stabilit inculpatului **Negru Alexandru**, pentru fapta comisă, o pedeapsă echitabilă.

6.4. În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii adoptate în cauza penală în privința inculpatului Negru A. și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Negru Alexandru Fiodor**, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 iunie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun